

att Riksdagen, med anledning af Kongl. Maj:ts framställning under sjätte hufvudtiteln, punkt 31, angående norra stambanans fortsättning från Morjärv till riksgränsen mot Finland, och med afslag i hvad denna afser anläggandet af en statsbana ifrån Lappträsk till Karungi, ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om undersökning samt upprättande af fullständig, af kostnadsförslag åtföljd plan för en statsbanas framdragande ifrån Lappträsk till Haparanda.

Stockholm den 28 januari 1904.

Paul Hellström.

N:o 114.

Af herr **G. Elowson**, om anslag af 3,000 kronor för Sveriges deltagande i den interparlamentariska unionens konferens i S:t Louis m. m.

I enlighet med Kungl. Maj:ts proposition anslog 1903 års Riksdag ett belopp af 1,500 kronor å extra stat för Sveriges deltagande i den interparlamentariska unionens XI:e konferens i Wien samma år. I denna konferens deltog fem medlemmar af den svenska interparlamentariska fredsgruppen, hvaraf fyra utaf gruppen utsedda ombud.

Under förhandlingarna i Wien meddelade generalsekretären dr Gobat, att konferensen mottagit genom den danska gruppen en inbjudan att nästa år sammanträda i Köpenhamn, men att det interparlamentariska rådet, som erkänt giltigheten af de skäl, som blifvit anförda för en in-

bjudning till sammanträde i den nordamerikanska staden S:t Louis, förslagit, att den interparlamentariska unionens XII:e konferens skall år 1904 hållas i S:t Louis, under förutsättning att Förenta Staternas kongress eller regering därtill officiellt inbjuder. Då äfven den danska gruppen biträdde detta förslag, blef detsamma af konferensen bifallet.

Vid den svenska interparlamentariska gruppens sammanträde förliden måndag meddelades, att telegrafisk underrättelse ingått, att den officiella inbjudningen blifvit vederbörligen beslutad. Tiden för konferensens hållande torde blifva nästinstundande september.

Såsom här af framgår, hafva förberedelserna träffats så sent, att det för fredsgruppens styrelse blifvit omöjligt att till Kungl. Maj:t inlämna framställning därom, att begäran om anslag måtte för ändamålet intagas i statsregleringspropositionen. Då så icke kunnat ske, har interparlamentariska fredsgruppen beslutit att genom motion, som undertecknad härmed framför, hos Riksdagen anhålla om anslag för utsändande af ombud till konferensen i S:t Louis. Resekostnaderna äro här betydligt större, hvadan anslaget måste sättas högre än i fjor.

Enligt stadgarna för den interparlamentariska unionen finnes jämväl ett interparlamentariskt råd, hvaruti delegerade för hvarje grupp utses af konferensen. Nämda råd, som har att förbereda de ärenden, som skola på konferensen afhandlas, sammanträder för detta ändamål uti någon europeisk stad. Följaktligen erfordras äfven bidrag till resekostnaderna för de två delegerade, som uti det interparlamentariska rådet äro utsedda för den svenska fredsgruppen. I öfverensstämmelse härmed har det erforderliga anslaget ansetts böra bestämmas till 3,000 kronor. Å fredsgruppen torde bemyndigande lämnas att fördela anslaget mellan det eller de ombud, som kunna komma att representera gruppen vid konferensen i S:t Louis, å ena sidan, samt de båda medlemmarne i det interparlamentariska rådet, å andra sidan.

På grund af det anförda anhåller jag få föreslå,

att Riksdagen måtte å extra stat för år 1905 anvisa ett belopp af 3,000 kronor att, jämlikt den svenska interparlamentariska fredsgruppens bestämmelser, användas dels för Sveriges deltagande i den interparlamentariska unionens konferens i S:t Louis innevarande år, dels ock såsom resekostnader under

samma år åt de svenska medlemmarne i det interparlamentariska rådet.

Stockholm den 28 januari 1904.

Gullbrand Elowson.

N:o 115.

Af herr **O. A. Brodin**, om befrielse för rederier och rederiaktiebolag från beviljning och inkomstskatt.

Sjöfartsnäringsen är en för Sverige naturlig näring, icke allenast på grund af befintligheten af materialier för skeppsbyggeri, utan ock på grund af landets långa gränser mot hafvet och tillgången på folk, lämpliga till sjömän.

Med dessa förutsättningar för rederihandteringens bedrivande borde denna handtering vara föremål för uppmuntran och gynnande och i hvarje fall af en rättvis beskattning af statsmakterna, men så är icke förhållandet.

Rederihandteringen, särskildt den som bedrivs med utlandet, får bekosta underhållet af fyrväsendet samt lotsväsendet, betala hamn- och grundpenningar, hvarthän fartygen komma, och sålunda bekosta hamnars anläggning och underhåll äfven i många fall, där naturliga hamnar finnas, utan att väsentliga utgifter därå nedlagts. Härom vore mindre att säga, men dessutom får hvarje fartyg, som första gången under ett år afgår till utlandet med last, betala lastpenningar med 10 öre pr registerton samt för hvarje resa fartyg, anlända till Sverige med last, äfvenledes lastpenningar med 10 öre pr registerton.

Dessa lastpenningar äro en direkt skatt på transportmedlet fartyg, som icke har något motstycke å transportmedel i land. Lastpenningar ha